

POSTANOWIENIE

Dnia 11 marca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Sobutka

w sprawie z odwołania T. Z.

od decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno - Rentowego Ministerstwa Spraw
Wewnętrznych i Administracji w Warszawie

o wysokość emerytury policyjnej,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 11
marca 2025 r.,

na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego we
Wrocławiu

z dnia 2 lutego 2023 r., sygn. akt III AUa 2210/21,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Decyzją z 27 lutego 2017 r. o waloryzacji policyjnej skardze kasacyjnych przesłanek przedsądu to wskazać należy na ugruntowane orzecznictwo Sądu Najwyższego, z którego wynika, że odwołanie się do przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, iż przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że strona skarżąca musi wskazać, w czym (w jej ocenie) wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest uzasadniona w sposób oczywisty. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem

wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Strona skarżąca powinna więc w wywodzie prawnym wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającą na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006 nr 4, poz. 75; z 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z 9 marca 2012 r., I UK 370/11, LEX nr 1215126 i z 1 stycznia 2012 r., I PK 104/11, LEX nr 1215774). Ponadto, przez oczywistą zasadność skargi kasacyjnej rozumie się sytuację, w której zaskarżone orzeczenie sądu drugiej instancji w sposób ewidentny narusza konkretne przepisy prawa. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 30 listopada 2012 r., I UK 414/12, LEX nr 1675171). Takiej okoliczności strona skarżąca jednak także nie wykazała.

Z powyższych przyczyn Sąd emerytury dla T. Z. ustalono jej wysokość na kwotę 2.951,66 zł.

Decyzją z 6 lipca 2017 r. (nr [...]) ponownie ustalono T. Z. wysokość emerytury policyjnej, przyznając ją od 1 października 2017 r. w kwocie 2.069,02 zł, obniżając wysokość podstawy jej wymiaru do 49,73% na podstawie informacji z 21 kwietnia 2017 r. IPN o pełnieniu służby na rzecz totalitarnego państwa w okresie od 1 września 1974 r. do 15 maja 1990 r.

Sąd Okręgowy w Opolu V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, wyrokiem z 28 października 2021 r. (sygn. akt V U 1297/21), wydanym w sprawie T. Z. przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w Warszawie, o wysokość emerytury policyjnej, zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał T. Z. prawo do emerytury policyjnej z pominięciem regulacji wprowadzonych decyzją z 6 lipca 2017 r., poczynając od 1 października 2017 r.

Na skutek apelacji organu emerytalno-rentowego od wyroku Sądu Okręgowego w Opolu, Sąd Apelacyjny we Wrocławiu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, wyrokiem z 2 lutego 2023 r. (sygn. akt III AUa 2210/21), zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że oddalił odwołanie oraz zasądził od T. Z. na rzecz Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw

Wewnętrznych i Administracji w Warszawie kwotę 420 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania za obie instancje.

Skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu, do Sądu Najwyższego wywiódł odwołujący, zaskarżając wyrok w całości, zarzucając rozstrzygnięciu:

I. naruszenie przepisów prawa materialnego:

1. art. 13b ust. 1, art. 15c i art. 22a ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Straży Marszałkowskiej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz.U. z 2020 r., poz. 723) - zwaną dalej ustawą zaopatrzeniową - poprzez dokonanie ich błędnej wykładni, a następnie ich niewłaściwe zastosowanie polegające na nieprzeprowadzeniu indywidualnej oceny służby wnioskodawcy w spornym okresie z uwzględnieniem kryteriów pełnienia służby na rzecz totalitarnego państwa, tj. oceny wszystkich okoliczności sprawy, w tym także indywidualnych czynów i ich weryfikacji pod kątem naruszenia podstawowych praw i wolności człowieka - w myśl uchwały Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2020 r. (sygn. akt III UZP 1/20), jak również wyroku Sądu Najwyższego z dnia 16 marca 2023 r. (sygn. II USKP 120/22);

Bezpośrednią konsekwencją wskazanego wyżej naruszenia przepisów prawa materialnego było zdaniem skarżącego przyjęcie błędnego założenia, że służba pełniona przez wnioskodawcę miała charakter służby na rzecz totalitarnego państwa bez indywidualnej oceny rodzaju i charakteru faktycznie wykonywanych przez wnioskodawcę czynności w trakcie służby, miejsca jej odbywania oraz historycznego usytuowania rzeczzonej w okresie od 22 lipca 1944 r. do 31 lipca 1990 r.

Ponadto, orzekając o zmianie zaskarżonego wyroku Sądu I instancji Sąd odwoławczy oparł się *de facto* wyłącznie na podstawie jednostki w której wnioskodawca pełnił służbę, podczas gdy załączona do akt sprawy informacji Instytutu Pamięci Narodowej nie pozwala na przypisanie wnioskodawcy działań

bezpprawnych, które mogłyby być kwalifikowane jako działania (służba) na rzecz totalitarnego państwa i brak jest jakichkolwiek przesłanek wskazujących, że wnioskodawca naruszał prawa i wolności obywatelskie, a w konsekwencji pełnił służbę na rzecz totalitarnego państwa w myśl dyspozycji art. 13b ustawy o zaopatrzeniu (sama służba w określonym wydziale, którą skarżący pełnił nie jest zdaniem skarżącego wystarczającą przesłanką do przyjęcia, że była to służba na rzecz państwa totalitarnego, zwłaszcza, że dotyczyła ona praktycznie tylko i wyłącznie zbierania informacji, co nie miało żadnego związku ze stosowaniem niedozwolonych technik operacyjnych, czy też stosowaniem szantażu lub innymi metodami godzącymi w podstawowe prawa i wolności obywatelskie);

2. art. 33 ust. 4 ustawy zaopatrzeniowej poprzez jego niezastosowanie i obniżenie świadczenia emerytalnego przyznanego wnioskodawcy po upływie 5 lat o którym mowa w przepisie;

3. art. 2 Konstytucji RP, poprzez błędną jego wykładnię i przyjęcie, że dopuszczalne jest arbitralne obniżenie przysługującego skarżącemu świadczenia emerytalnego, co narusza zasadę ochrony praw nabytych i zasadę sprawiedliwości społecznej, a także zasadę zaufania obywatela do państwa i tworzonego przez nie prawa oraz niedziałania prawa wstecz, wynikające z zasady demokratycznego państwa prawnego (zwłaszcza w sytuacji, kiedy skarżącemu już raz obniżano emeryturę na podstawie przepisów ustawy o zmianie ustawy zaopatrzeniowej z dnia 23 stycznia 2009 r., a na skutek odwołania wnioskodawcy Sąd zmienił ówczesną decyzję i za okres służby od 1 października 1976 - do 29 czerwca 1979 r. przyjął wskaźnik 2,6% z uwagi na to, że wówczas skarżący był słuchaczem WSO w Legionowie);

II. naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy:

1. art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 378 § 1 k.p.c. w zw. z art. 327¹ § 1 k.p.c. w zw. z art. 232 k.p.c., poprzez ich niewłaściwe zastosowanie polegające na zaniechaniu przez Sąd odwoławczy dokonania rozważań prawnych uwzględniających wszystkie przesłanki dotyczące oceny służby wnioskodawcy - w ślad za uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2020 r. (sygn. akt III UZP 1/20), czego konsekwencją było przyjęcie błędnego założenia, że czynności

wykonywane przez wnioskodawcę na pewno nie były obojętne i nieprzydatne, stanowiły bowiem podstawę do dalszych czynności operacyjnych poszczególnych służb, podczas gdy w treści opinii Instytutu Pamięci Narodowej próżno szukać jakiegokolwiek przesłanki uzasadniającej przyjęcie takiego stanowiska, skutkiem czego Sąd odwoławczy nie dokonał rekonstrukcji całości przebiegu służby wnioskodawcy, która pozwalałaby na określenie, że bezpośrednią konsekwencją czynności wykonywanych przez wnioskodawcę było rozpoznawanie i wykrywanie działalności środowisk wrogich Państwu;

Niezależnie od powyższego skarżący wskazał, że dokonując przytoczonych wyżej ustaleń, Sąd odwoławczy wyszedł poza granice zaskarżenia wyznaczone przez apelację organu, czego bezpośrednią konsekwencją było ustalenie, że czynności wykonywane przez wnioskodawcę były przydatne dla funkcjonowania państwa totalitarnego, wobec czego Sąd Apelacyjny nie podzielił oceny materiału dowodowego dokonanej przez Sąd Okręgowy, a działania te były bezprawne, godziły w podstawowe prawa i wolności obywatelskie, a racją ich podejmowania było jedynie zabezpieczenie bytu narzuconego siłą ustroju komunistycznego. Taka ocena materiału dowodowego dalece wykracza poza granice oceny określone przez art. 233 § 1 k.p.c. W toku postępowania nie przeprowadzono żadnego dowodu, z którego można by wywodzić, że działania skarżącego były bezprawne i godziły w podstawowe prawa i wolności obywatelskie;

2. art. 379 § 4 k.p.c. poprzez nienależytą obsadę Sądu odwoławczego, skutkiem czego skład sądu orzekającego był sprzeczny z przepisami prawa - w myśl uchwały trzech połączonych Izb Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r. a w konsekwencji nieważności postępowania przed Sądem Apelacyjnym we Wrocławiu (co się tyczy faktu orzekania przez sędziego powołanego na wniosek tzw. neoKRS).

Z uwagi na stawiane zarzuty skarżący wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku, poprzez zmianę zaskarżonej decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego MSWiA w Warszawie i zobowiązanie Dyrektora ZER MSWiA w Warszawie do przeliczenia prawa do emerytury policyjnej wnioskodawcy, z pominięciem przepisów art. 22a i 15c ustawy zaopatrzeniowej, poczynając od 1 października 2017 r.;

2. zasądzenie od organu na rzecz powoda kosztów procesu za wszystkie instancje, wraz z kosztami zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych;

alternatywnie,

3. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania wraz z rozstrzygnięciem o dotychczasowych kosztach postępowania.

Skarżący wniósł także o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazując jako podstawę art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c. W uzasadnieniu wniosku skarżący w pierwszej kolejności wskazał, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Zdaniem skarżącego Sąd Apelacyjny we Wrocławiu zmienił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w Opolu i oddalił odwołanie wnioskodawcy. W ocenie strony wnioskującej zaskarżony wyrok zapadł z naruszeniem dyspozycji ustawy o zaopatrzeniu, tj. art. 13b ust. 1 w zw. z art. 15c ust. 1 pkt 1 i art. 22a ustawy zaopatrzeniowej.

Co równie istotne w ocenie skarżącego, za przyjęciem przedmiotowej skargi kasacyjnej do rozpoznania przemawia również fakt rozbieżnego orzecznictwa Sądów Apelacyjnych rozpatrujących odwołania od decyzji Dyrektora ZER MSWiA w Warszawie. Sąd Najwyższy również prezentuje dwie odmienne linie orzecnicze dotyczące wykładni spornej ustawy, albowiem w sprawie II USKP 120/22 zakończonej wyrokiem z 16 marca 2023 r. przyjmuje, że niekonstytucyjne jest pozbawianie świadczeń osób, które wypracowały, czy też podwyższyły je po 1990 r., natomiast w sprawie sygn. akt III UZP 1/20, zakończonej wydaniem uchwały Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2020 r. nie jest dokonywana ocena konstytucyjności ustawy zaopatrzeniowej, a jedynie wykładnia przepisów pozwalających na obniżenie świadczeń jedynie w oparciu o informację z IPN dotyczącą przebiegu służby.

Tym samym, skarga w ocenie skarżącego powinna zostać przyjęta do rozpoznania, żeby rozstrzygnąć ww. problemy z wykładnią spornych przepisów.

W odpowiedzi na wywiedzioną skargę kasacyjną organ emerytalno-rentowy wniósł o wydanie przez Sąd Najwyższy postanowienia w przedmiocie odmowy przyjęcia skargi do rozpoznania, a z ostrożności o oddalenie skargi kasacyjnej, jako nie mającej uzasadnionych podstaw, oraz zasądzenie na rzecz organu emerytalno-

rentowego od odwołującego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Następnie, kolejnym pismem procesowym, pełnomocnik organu rentowego cofnął swoją odpowiedź na skargę kasacyjną.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna wywiedziona w niniejszej sprawie sporządzona została wadliwie – co uniemożliwiło jej przyjęcie do merytorycznego rozpoznania.

Na wstępie należy przypomnieć, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej nie może ograniczać się do ich ogólnikowego powołania czy przytoczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52). Sąd Najwyższy nie ma obowiązku zastępowania skarżącego i poszukiwania argumentów przemawiających za przyjęciem skargi kasacyjnej do rozpoznania (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 22 lutego 2007 r., I UZ 47/06, OSNP 2008, nr 7-8, poz. 118). Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stanowi jej element samodzielny - wyodrębniony w oddzielnej jednostce normatywnej i nie może być utożsamiany z innymi wymogami formalnymi skargi kasacyjnej, w tym jej podstawami i ich uzasadnieniem (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 19 czerwca 2008 r., II UZ 18/08, niepubl, z 10 marca 2016 r., II CSK 10/16, Legalis nr 1430478; z 8 stycznia 2019 r., IV CSK 243/18, Legalis nr 1860569, czy z 19 grudnia 2024 r., I CSK 1891/24, Legalis nr 3167926).

Strona skarżąca, formułując wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazała, że w sprawie występują istotne zagadnienia prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), zachodzi potrzeba wykładni przepisów prawnych z uwagi na rozbieżności w orzecznictwie (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) oraz skarga jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Trzeba więc zauważyć, że błędny jest sam sposób sformułowania wniosku przez stronę skarżącą – co świadczy o jego bezpodstawności. Nie można bowiem twierdzić, że skarga jest oczywiście uzasadniona - co oznacza oczywistą bezzasadność zaskarżonego orzeczenia, a więc niewymagającą jakichkolwiek dociekań lub analiz, a jednocześnie wskazywać na istnienie potrzeby wykładni przepisów, czy też występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego - wymagających z natury rzeczy pogłębionych rozważań (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 17 lipca 2019 r., III CSK 148/19, LEX nr 2751796 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z 26 kwietnia 2018 r., IV CSK 577/17, LEX nr 2497710). Tego typu argumentacja, nawet w sytuacji podnoszenia jej w sposób „ewentualny”, podważa zasadność wniosku.

Przechodząc do wskazanych we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania przesłanek przypomnieć należy, że przekonanie Sądu Najwyższego oceniającego na etapie przedsądu o zasadności przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, w oparciu o przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. (istotne zagadnienie prawne), wymaga wskazania za pomocą wywodu prawnego, na kanwie jakich norm (przepisów) zagadnienie powstało, jakie są możliwe interpretacje problemu i jakie jego rozstrzygnięcie proponuje strona skarżąca (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 19 maja 2009 r., II PK 66/09, LEX nr 553691). Zagadnienie prawne jest to problem, który wiąże się z określonym przepisem prawa materialnego lub procesowego, którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, ale także dla rozstrzygnięcia konkretnej, jednostkowej sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 2 marca 2012 r., I PK 158/11, LEX nr 1215116). Wskazanie zagadnienia prawnego uzasadniającego wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez określenie przepisów prawa, w związku z którymi zostało sformułowane, ze wskazaniem argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym”

oraz czy jest to zagadnienie „istotne” (postanowienia Sądu Najwyższego: z 23 marca 2012 r., II PK 284/11, LEX nr 1214575; z 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004 nr 9, poz. 158; z 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004, nr 7-8, s. 51; z 11 kwietnia 2012 r., III SK 41/11, LEX nr 1238126 i z 31 stycznia 2013 r., II CSK 479/12, LEX nr 1293729). Obowiązkiem strony skarżącej jest wywiedzenie i uzasadnienie występującego w sprawie problemu w sposób zbliżony do tego, jaki przewidziany jest przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 § 1 k.p.c. Przy czym nie można zasadnie twierdzić, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli Sąd Najwyższy we wcześniejszym orzecznictwie wyraził swój pogląd w podnoszonej kwestii, a nie zachodzą okoliczności uzasadniające jego zmianę (postanowienie Sądu Najwyższego z 12 sierpnia 2014 r., I UK 64/14, LEX nr 2630721). Istotne jest przy tym, aby problem prawny, ujęty w skardze kasacyjnej, dotyczył kwestii decydującej o rozstrzygnięciu sprawy. Nie może być bowiem dla niej prawnie obojętny. Innymi słowy, w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne tylko wtedy, kiedy wynik sprawy uzależniony jest od interpretacji przepisów przedstawionych we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (tak postanowienia Sądu Najwyższego: z 26 września 2005 r., I PK 98/05, OSNP 2006 nr 15-16, poz. 243 i z 29 czerwca 2001 r., I PKN 33/01, OSNP 2003 nr 9, poz. 228). Strona skarżąca, poza przywołaniem art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., jako jednej z podstaw wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie uzasadniła ani jednym zdaniem swojego stanowiska w tym zakresie.

Natomiast odwołanie się do przesłanki przedsądu, jaką jest potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, Legalis nr 127030; z 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, Legalis nr 2701754 i z 9 września 2022 r., I CSK 1494/22, Legalis nr 2741242). Stronę skarżącą obciąża obowiązek przedstawienia odrębnej i pogłębionej

argumentacji prawnej, wskazującej na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, zawierającej szczegółowy opis tego, na czym polegają poważne wątpliwości interpretacyjne (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 8 lipca 2009 r., I CSK 111/09, LEX nr 570112 i z 29 września 2022 r. I CSK 3496/22, Legalis nr 2790349). Powołanie się na przyczynę kasacyjną przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania przez stronę skarżącą, że chodzi o wykładnię przepisów prawa, których treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub, że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni, podania, w drodze stosownego jurydycznego wyводу, na czym owe wątpliwości polegają, a także że mają one poważny oraz rzeczywisty charakter i ich rozstrzygnięcie wiąże się z rozpatrywaną sprawą i jest istotne z punktu widzenia wyniku postępowania oraz publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawa, jeżeli Sąd Najwyższy wyraził swój pogląd we wcześniejszym orzecznictwie, a nie zachodzą okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu. Nie można także wykazywać istnienia rozbieżności w orzecznictwie, powołując się jedynie na odmiennosc wyrokowania, czy interpretowania prawa przez sądy (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24 kwietnia 2003 r., I PK 577/02, OSNP 2003 nr 15, poz. 1). Pełnomocnik strony skarżącej także w tym przypadku nie wykazał istnienia tej właśnie przesłanki przedsądu. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej powołał się jedynie w sposób ogólny na rozbieżne orzecznictwo Sądów Apelacyjnych, rozpatrujących odwołania od decyzji Dyrektora ZER MSWiA w Warszawie – nie podając jednak ani jednego przykładu takiego rozbieżnego orzecznictwa. Niewystarczające jest także, w myśl powyższych rozważań, przywołanie w sposób ogólny dwóch spraw zawisłych przed Sądem Najwyższym, jako uzasadnienie występowania tej przesłanki przedsądu – w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

Jeżeli natomiast chodzi o ostatnią ze wskazanych w skardze kasacyjnych przesłanek przedsądu to wskazać należy na ugruntowane orzecznictwo Sądu Najwyższego, z którego wynika, że odwołanie się do przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, iż przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że strona skarżąca musi wskazać, w czym (w jej ocenie)

wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest uzasadniona w sposób oczywisty. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Strona skarżąca powinna więc w wywodzie prawnym wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającą na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006 nr 4, poz. 75; z 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z 9 marca 2012 r., I UK 370/11, LEX nr 1215126 i z 1 stycznia 2012 r., I PK 104/11, LEX nr 1215774). Ponadto, przez oczywistą zasadność skargi kasacyjnej rozumie się sytuację, w której zaskarżone orzeczenie sądu drugiej instancji w sposób ewidentny narusza konkretne przepisy prawa. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 30 listopada 2012 r., I UK 414/12, LEX nr 1675171). Takiej okoliczności strona skarżąca jednak także nie wykazała.

Z powyższych przyczyn Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

[SOP]

[a.ł.]